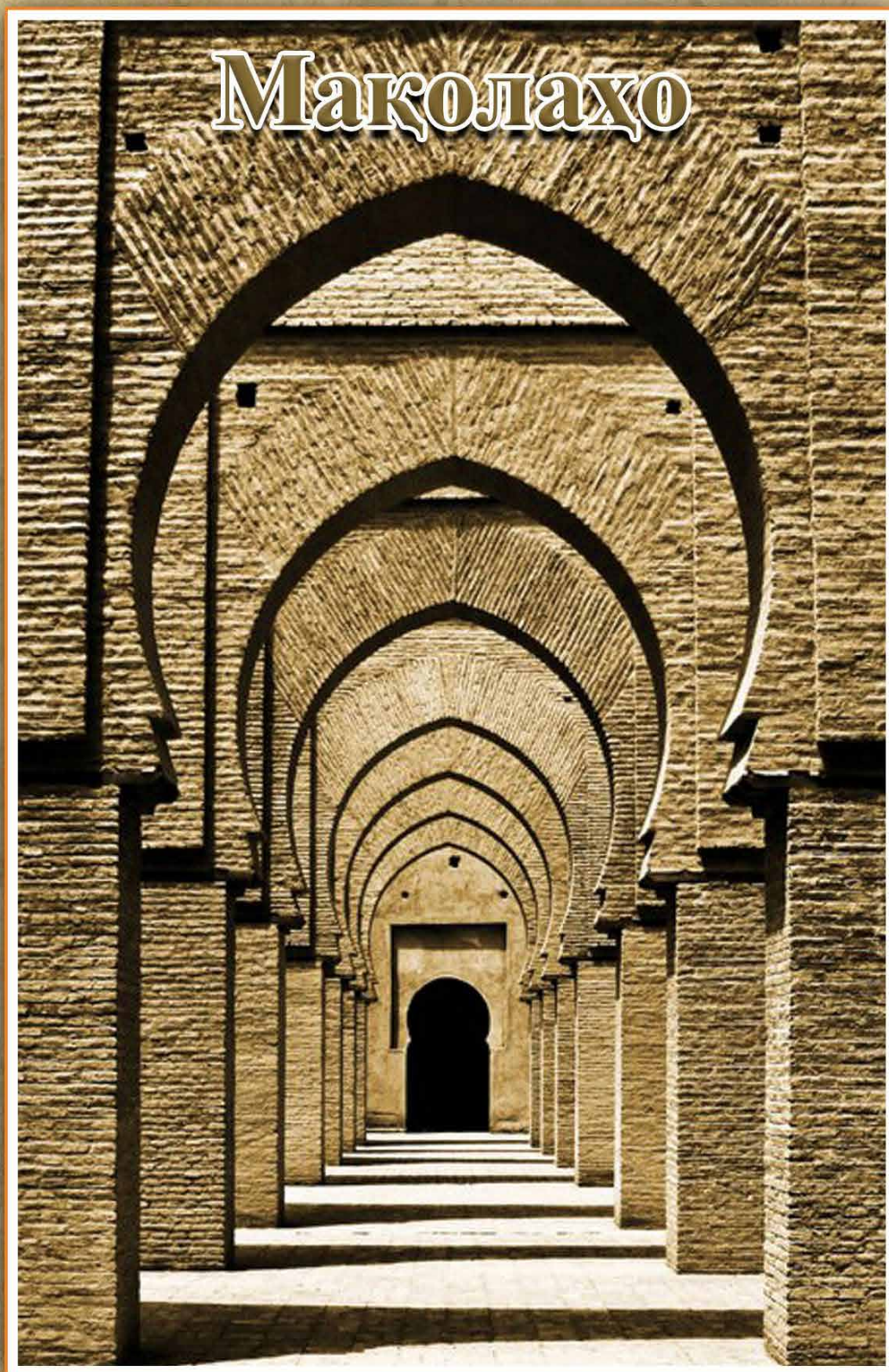

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

Мақола

Мавзӯи мақола:
Ҳазораи ахриман

Нависандаи мақола:
Илёс Ҳакимӣ

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолии яке аз корбарон аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар махсуб намешавад.

Ҳазораи аҳриман

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ҳазораи аҳриман

Илёс Ҳакимӣ

Замин, гашта ва гардидааст ва замон, омадааст ва рафтааст. Ҳама чиз, ба фаровонии теъдоди солҳо ва моҳҳо ва рӯзҳо дигаргун шудааст, аммо як савти шунида ва ношунида ва мармуз, ҳамвора дар гӯши замин ва замон, харош харош, идома ёфта ва хомӯш нашудааст... савтӣ пинҳон дар буъди замон ки ба зудӣ тақаллуми аъйнии ӯ ҳам рӯнамоӣ хоҳад шуд ва бо неруҳои пуршумораи дар баробари инсон хоҳад истод; Чароки ханӯз ношинохта мондан ва ваҳмолуд буданро ба суди хеш мебинанд. Оре, соҳиби ин садо дар тӯли ҳазор сол ҳар чи хоста карда ва беш аз ончиро ки хоста, башар барояш анҷом додааст. Чи, башар ба ҳукми нафсаи, дар воқеъ бениёз аз илҳомот ва илқоёт ва иғвоёти ӯст.

Ҳазораи аҳриман

Он пич пич ва пис пис музӣёнаи ҳазор сола ва он савт ва савти машкук ва ошкор ва ниҳон, садои иблис будааст. Ин ҳақиқатӣ инкор нашуданӣ аст ки башар бо ҷаҳли худ, аз ҳар душмане барои хеш душмантар аст, лекин иблиси лаъини раҷим, нафси бемор ва заъифи ўро гумроҳ карда ва роҳи оташро барояш наздиктар сохт. Ў, устои пир ва корозмудай сохтани роҳҳои миёнбур аст; Миёнбурҳое то дӯзах! Аз ҷаҳли башар банойи бузург ба ҳам расонд ва фочеъа дуруст кард. Он ронда шуда, ба воситаи башар чи хунҳо рехт ва чи сардоронеро зебх кард! Сардороне ки метавонистанд ҳукумати Худоро дар зерӣ парчами халифаи Худо бар замин бигустаронанд ... чи сарзаминхоеро балъид ва чи даштҳои ҳосилхезеро тасоҳуб кард ки ҳама аз онӣ худопарасотон буд то дар он, калимаи Ло Илоҳа Илло Аллоҳро баланд овоза созанд. Аммо саҳнаи корзор, бе ҳамовард буд ва яккатози майдон, девӣ хашмгин. Оре, он нафрин шуда, майдонро тухӣ ёфт ки ингуна ба замини Худо даст ёзид ва парастандагони Худоро хор сохт ва ба кунҷи ғорҳо ва биёбонҳо ва шикофи кӯҳҳо ва манотиқи дурафтода табъид кард. Замони ҳассоси инсонро аз ў гирифт ва замини арзишмандашро ки гузаргоҳе барои Биҳиши абадӣ буд, ба сиёҳчолаӣ дӯзахе табдил кард. Қарнҳои мутабодӣ худро пинҳон дошт ва аз ғафлат ва тағофули башар, ба шиддат сӯи истифода кард ва барномаҳои худро ба пеш бурд; Барномаҳои ба шиддат муҳарриб ва нобудгар.

Ў ки дид наметавонад дар баробари ҳеҷ як аз халифаи Худованд дар тӯли торих бойистад, чорай корро дар он дид то пеши дидагони мардумро бигирад ва гӯшҳояшонро ҳила кунад. Он қадар гард ва хок кард ва он қадар садо зад то ҷашми мардум, халифагони Худовандро набинад ва гӯши онон садоҳояшонро нашнавад. Ин буд ки ҳазорон нафарро ба исми Худои ҷадид ва Паёмбари ҷадид ва имоми ҷадид ва Маҳдии ҷадид, ба майдон фиристод ки гарду хок кунанд ва ҳарфҳои ҷур ва вочур бизананд то рӯзе ки Маҳдӣ ба майдони сухан меояд, на касе ўро бубинад ва на садояшро бишнавад. Он қадар нойибони дурӯғин ва нома расонони қаззоб ва даччолаҳои базаккарда ва назаркардагон ва мушарраф шудагон ва даровеш ва Балъамҳои Боъуро ва раммолон ва ҷодугарон ва беморони равониҳо ба миёни мардум фиристод то билохира ҷашм

Ҳазораи аҳриман

ва гӯши мардумро аз ин ҷумлаи хабиса пур кунад ки: <<Боз касе омадааст ва аз Маҳдӣ сухан мегӯяд>>!

Дигар магар метавонӣ номи Маҳдиро назди касе бибарӣ? Магар метавони дар боби ҳукумати ӯ сухан бигӯӣ? Магар метавонӣ пешзеҳниятҳо ва пешказоватҳои мардумро дар бораи ӯ пок кунӣ ва як ҷумла аз ёрони ӯ ва заминасозоне барои зухураш бар забон оварӣ?! Шайтон он қадар дар ин ҳавза шарорат ва таблиғ кардааст ки дигар касе наметавонад Маҳдиро чунонки ҳаст ба мардум бишносонад ва аз ӯ сухани рӯст бигӯяд ва мардумро ба сӯяш фаро хонад. Ин аст ки каломи ӯ ва касе ки дар бораи ӯ сухани рост мегӯяд, бояд аз миёни ин ҳаёҳуҳо ва қилу қолҳои шайтонӣ бигзарад то шунида шавад ва ин корӣ ба ғоят душвор аст.

Бишнавед шукуҳҳои касеро ки дар бораи ӯ сухан мегӯяд:

<<Ба ҳар гӯшае ки менигарӣ шайтонero мебинӣ ки парчамеро барафрошта ва ба сӯй худ фаро меҳонад ва аботилӣ чандро барои мардум зинат медиҳад то аз ӯ пайравӣ кунанд, бидуни ҳуччате аз ҷониби Худованд ё аҳаде аз ҷониби халифааш ва ҳеҷ якро намебинӣ магар онки фурумогонӣ чандро гирд оварда ва саргарм сохта ва ба ин бовар расондааст ки дӯстони Худованданд ва дӯстоне ҷуз онон барои Худованд нест, дар ҳоле ки на дар илм бо дӯстони ӯ қаробате доранд ва на дар амал бо онҳо шабоҳате; Ҷуз инки номҳои онҳоро бар худ ниҳодаанд ва мақомҳои онҳоро иддаъо кардаанд, то шояд беҳтар аз чизе ки ҳастанд ба назар оянд ё ба сабаби коре ки анҷом намодаанд ситойиш шаванд ... Ҷуз муғолита мантиқе надоранд ва ҷуз забонбозӣ шевае намешиносанд! Барои ҳар ишколе баҳонае ёфтаанд ва бар рӯйи ҳар рихнае молае кашидаанд! Дурӯғро бо рост меомезанд то бовари он осонтар афтад ва ботилро бо ҳақ мепӯшонанд то тамйизи он душвортар гардад! Агар олимеро бинанд аз ӯ мегурезанд то мабодо расвошон созад ва агар ҷохилеро бинанд ба ӯ меовезанд то шояд фирефтааш созанд! Бо талбисҳо ва тадлисҳо, монанди тоъун шуюъ меёбанд ва монанди саратон пешравӣ мекунанд, то заминро

Ҳазораи аҳриман

ба гуфтори ёва биянборанд ва замонро ба гумони бад биёлоянд, то гуфтори дуруст дар он равнаке наёбад ва роҳи рост дар он кж намояд!>> (Гуфтори 78)

<<Пас бадин сон ҳеч дари гушудаеро ба сӯй Маҳдӣ намегузоранд магар онки мебинанд ва ҳеч роҳи кӯтоҳеро ба рӯй ёронаш намегузоранд магар онки сад мекунанд ва ҳеч манзилгоҳи бикр ва покизаеро барои дӯстдоронаш намегузоранд магар онки ба ганд мекашанд! Ҳар рӯз ба ранге дар меоянд ва дар бораи худ иддаъои чадида мекунанд ва ба кашфи тозае ноъил мешаванд; Чароки ҷоҳталабиҳо ва газзофагӯиҳошонро поёне нест. Ҳакро ба ботил меомезанд ва ростро ба дурӯғ меолоянд, то ҷоёе ки на барои ҳақ ҳурмате мемонад ва на барои рост қимате! Ҳангоме ки парчами ҳақ барафрошта мешавад кист ки онро бишносад ва ҳангоме ки сухани рост гуфта мешавад кист ки онро бипазирад?! Чашмҳо кӯр ва гӯшҳо кар ва дастҳо хаста шудааст ва дигар ҳавсалае барои санҷиш ва баррасӣ нест; Чароки муддаъиён, тухми бадгумониро дар ҳар ҷо пошидаанд ва ғубори бадбиниро дар замин ва замон барангехтаанд ва ҷонро ба гулуҳ ва кордро ба устухон расондаанд>> (Гуфтори 18)

Гарчи иблисро ҳадду марзе аст ки тори мӯйе пас аз он, на қудрате барои ӯ ҳаст ва на илме; Ва он, <<Бурҳонӣ қотеъ ва нурӣ сотеъ>> аз сӯй Худованд аст ки дасти аҳаде ба он намерасад ва оқибат низ мӯъминон бо ҷанг задан ба ҳамон нур ва бурҳон, иблис ва душманони Худоро шикаст хоҳанд дод, оммо имрӯз бо ин nobасомонии мардум, замин ҷавлонгоҳи шайтон ва дору дастааш шуда ва рақибе барояш нест.

Ва сипас, бадтарин душмани ӯ бо одамай ин буд ки сарашро гарм ва ҳавосашро парт кард; То нафаҳмем чи бар сари худ овардаем! Башари бисёр нодон бисёр ситамгар, ﴿ظَلَمْنَا جَهْلًا﴾, чун кӯдаке ки алорағми ниёзи шадид ба вучуди падар ва модар аз хона мегурезад ва маъво ва маъмани хешро тарк мегӯяд ва намедонад ки аз фардои ҳамон рӯз, ин фирораш чи авоқибе барои ӯ дорад, саргарми бозиҳои шайтон шуд ва ҳавосаш парт шуд ва фаромӯш кард ки чи кардааст!

Ҳазораи аҳриман

Ў ба чонишини Худо бар рӯи замин пушт карда ва фориғ аз ӯ ба зиндагии хеш идома медиҳад. Имрӯз дигар худахро ба куллі бениёз аз ӯ мепиндорад ва асосан дорад ёдаш меравад ки падар ва соҳиб ва вали ва қаййиме дорад. Пас беҳтар аст бигӯем инсон худахро аз Худо бениёз пиндоштааст ки ба ҳар қонуни ҷангале тан медиҳад, вале ба қонуни Худованд ки қоъинотро бар асоси он мегардонад ва таъдил мефармояд, тан намедиҳад то ба ҷойи некбахтӣ ва хушӣ ва адолат, дар зулм ва тарс ва ғам зиндагӣ кунад! Шайтон ҳам дақиқан ҳаминчоро нишона рафта ва намегузорад ки ин ниёз эҳсос шавад то замон бигзарад ва бигзарад. Вақте замон мегузарад, шайтон умед мебарад ки дигар башар ба ёд наёварад ки касе дорад ва Худояш ҳокиме фиристодааст ва аслан Худое дорад ҳатто лоямут! Бадбахтона ҳамин тавр ҳам шудааст. Башар аз қошона гурехт ва аз лаҳзаи гурехтан дигар танҳо набуд, бал ҳамнишинӣ ҳабис ва дӯстӣ нобобе ўро дарёфт ва ўро ҳар рӯз аз хонааш дуртар кард ва имкони бозгашташро сахттар то инки имрӯз дигар фаромӯш карда ки аслан хонае доштааст.

Сукути як санг аз иртифоъи панҷ ҳазор метрии сатҳи замин чигуна аст? Оре, ҳар сония бар суръаташ афзуда мешавад. Ҳамингуна ҳар соъате ки дар набуди ҳукумати Маҳдӣ бар ҷаҳон мегузарад, имкони эҷоди ин ҳукуматро як ва балки чанд рӯз ба таъхир меандозад ва ҳар як рӯз зиндагӣ дар зери парчами шайтон, барафрошта шудани парчами Худоро як ҳафта ба таъхир меандозад ва ҳар ҳафта зистан дар зулм, як моҳ ва балки бештар аз як моҳ, истикрори адолатро ба ақаб меандозад ва сахттар мекунад ва ҳар моҳ, як ё ду ё чанд сол ва ҳар сол, панҷоҳ сол таъхир ва ...

Бе ҳеҷ назми мушаххасе. Назми онро бе назмии башар дар таҳриби худааш ва замин ва осмони Худо таъйин мекунад. Гоҳе одамиён дар тӯли як рӯз чунон ҷиноъте мекунанд ки имкони ташкили ҳукумати Маҳдиро рӯзҳо ва ҳафтаҳо ва моҳҳо ва солҳо ба ақаб меандозанд. Ин аст замоне ки аз даст медиҳем ва шайтон аз мо меҳурад! Ва ин равандро поёне нест!

Оре, акнун дар ин ғавғои даҳшатнок, соли ҷадида аз роҳ расидааст. Инҷо воқеъияте ба ғоят тарснок вучуд дорад. Муҳосиботи физики

Ҳазораи аҳриман

инро мегӯяд. Суғро ва куброи мантиқ инро натиҷа медиҳад. Муъодилоти риёзӣ ин посухро барои мо ба даст меоварад. Тачрибаи аъёнӣ ва ҳатто так таки мо инсонҳо инро мегӯяд ки: Ин сукутро таваккуфе нест!! Ба дигар сухан, бо ин раванди махуф, ҳечгуна мунҷии ҷаҳон, маҷоли зухур ва буруз ва ҳукумат нахоҳад ёфт. Ҳаргиз!!

Бале! Воқеъбинон, танҳо ва танҳо ҳаминро мебинанд ва бас!

Ва ин аст хабари бисёр муҳим ва такон диҳанда ки: Бадтарин соли ин ду ҳазора, фаро расидааст! Ҳамчунон ки соли қабл, бадтарин соли ҳазор соли ахир буд ва соли баъд, бадтарин соли ҳазораи аҳримани хоҳад шуд. Сол ба сол, заволе бар рӯй завол! Вақте мевае рӯ ба фасод меравад, вақте дар анбори озуқа, қорч ва капак ва ангал падид меояд, вақте вириус маҷоли таксир меёбад ва вақте фасод ва харобӣ, сар то пой одамиро фаро мегирад, то вақте ки монетӣ онро мутавакқиф накунад, рӯз ба рӯз ва соъат ба соъат ва дақиқа ба дақиқа, бадтар мешавад.

Оҳой одамҳои ҷаҳон! Худатон бигӯед: Ҷаҳон бештар шудааст ё бадтар? Кист ки инро ба ҳиссу таҷриба ва ҷашми сар дарёфта бошад? Қадом ҷомеашинос ва равоншинос ва ҷуғрофидон ва мардумшиноси оқил ва воқеъбин ва ростгӯ ва мунсиф аст ки нагӯяд соли 2018 бадтарин соли ду ҳазор соли охир дар ҷаҳон аст?! Агар касе намегӯяд ба ин иллат аст ки намефаҳмад! Ё мефаҳмад ва набояд бигӯяд ё бояд бигӯяд ва наметавонад бигӯяд! Замин гармтар, бемориҳо бештар, умрҳо кӯтоҳтар, инсонҳо заъифтар, ҷиноёт бештар ва хувлноктар, силоҳҳо муҳарибтар, таҳдидот бузургтар, беназмӣ ба вучуд омада дар табиъат бештар, парастии шайтон аланитар, гурӯҳҳо ва динҳо ва фирқаҳои инҳирофӣ ва сохтагии бештар, иқтисод заъифтар, ҷаҳр домангиртар, табақотӣ шудани ҷавомеъи инсонӣ ва фосилаҳои табақотӣ бештар ва амиктар, тавзеъи сарват ноъодилонатар, ҷангҳо бештар, фасод ва фаҳшо шадидтар, куштори бегуноҳон ва наслкушии бештар, балоҳои табиӣ сангинтар, лояи озун нозуктар, газҳои гулхонаи бештар, бемориҳо аҷибтар ва муқовимтар, саратонҳо мутанаввеътар, ҷангалҳо камтар, гунаи ҳайвонӣ ва гиёҳӣ камтар, сохтаҳои дасти башар аз фӯлод ва

Ҳазораи аҳриман

битон ва оҳан ва олуминиум гирифта то фаровардаҳои дасткори шудаи женетикӣ ва биёложикии хатарноктар, сумуми хатарноки бештар, хоѳинон ба башарият маҳуфтар, бондҳо ва шабакаҳои мофиёӣ бузургтар ва сарватмандтар ва зӯровартар, яҳуд қавитар, амният нопоядортар, кӯдакон ваҳшитар ва ҷавонон базаҳқортар, бунёни хонавода заъифтар, таҷрибиёти талх марғу мир ва накси узв ва садамот ва ҷароҳат бар асари фановариҳои таҷриба шуда ва таҷриба нашуда бештар, амвоҷи кушанда ва музирри роҷуӣ, савтӣ ва меғнотисии бештар, сумуми хок ва об ва ғазо бештар, ахлоқиёт ва фазоѳили инсонӣ камёбтар, мосунҳо ва фромосунирӣ фарогиртар, расонаҳо муҳаррибтар ва дурӯғгӯтар, инсонҳо асиртар ва масрафкунамдатар, манобеѳи табиѳӣ камтар, афюнҳо ва эѳтиёдоварандаҳо ва равонгардонҳо аз ҳар даврае хатарноктар ва мутанввеътар, ҷоду ва рӯй оварӣ ба улуми ғариба бештар, тафриқа ва чанд дастагӣ дар адёни Илоҳӣ бештар ва имкони иттиҳоди онон камтар, ҷудойи ва нафрати мусалмонон аз ҳам бештар ва душмании ҷаҳон бо онон саҳттар, инсонҳо танҳотар ва машғултар ва маконизадатар, омори худкушӣ афзунтар, беморони мозухисит ва содист дар анвоѳи муҳталифаш бештар, олудагии замин ва фазои атрофи он васеътар ...!

Ҳарф ин нест ки ба гузашта бозгардем ё гузаштахоро ёд кунем ва афсуси осойиш ва оромиши бештари ҷаҳонро бихурем! Ҳарф ин аст ки бубинем чигуна теша ба решаи худ мезанем ва охирул умр решакан мешавем! Ҳарф ин аст ки бидонем чи рӯзҳое пеши рӯ дорем. Ҳарф ин аст ки бидонем авзоѳи ҷаҳон дар ҳамин моҳи оянда аз ин моҳ ваҳимтар аст ва ҳамин ҳафтаи оянда, заминиён дар сукути озодашон, километирҳо пойинтар рафтаанд!

Дар назари Худованд, ҳар соле ки бар замин меғузарад ва Ё итоѳат намешавад, номи Аллоҳ ва халифааш кӯхнатар мешавад, оммо дар назари мо қазия акс аст: Солӣ нав, баҳорӣ нав, хонаи нав, марқабӣ нав, либоси нав ва умедӣ нав ва корӣ нав ва ва ва ...

Ҳабар ин аст эй беҳабарон! Номи имсол ин аст ва шумо номҳои пушолӣ ва музаҳрафи худатонро бар он мениҳед:

Ҳазораи аҳриман

<<Бадтарин соле бидуни ҳукумати Маҳдӣ>>!

Ва меравад то Маҳдӣ низ чун Исломи комил ва холис, ба фаромӯшӣ супурда шавад ва чун рӯъёи қадимӣ ё хиёلى ваҳмолуд танҳо ба зехнҳои кӯдакон роҳ ёбад, ё афсонаи кӯҳан ки меравад то аз синаҳо рахт барбандад!

Оре, бархӣ ва танҳо бархӣ аз исломшиносоне ба зоҳир дилсӯз, ба ин натиҷа мерасанд ки аслан Маҳдӣ нахоҳад омад ва инҳо хиёлот ва хурофот аст! Ва сипас кӯдакони ва аҳмакони мегӯянд: Чораи мо ҳукумате аз навъи фалон ва баҳамони аст! Ё чораи мо ҳукумати фалонӣ ва баҳамони аст!

Сипас ба зехни кӯтоҳбинон ҳам ки бингарӣ мебинӣ аз ин воқеияти тарсовар ва таҳдидомез, таъобири иқтисодӣ ва молӣ мекунанд ва ин тавр таъйид мекунанд ки: <<Бале ҳар сол вазъияти иқтисодӣ ва маъишатӣ ва рафохии мардум бадтар мешавад ва дуздиҳо ва ғоратҳо бештар ва мардум нодортар ва факиртар ва бозори харуду фурӯши амлоқ рокедтар. Ёронаҳо ҳам ки рафта рафта қатъ мешавад ва қабзаи об ва барқ ва газ ва тилифон бо суръати нур гаронтар мешавад!>>

Оре, ин ҳаст, локин ғофиланд аз онки касе медонад ва мегӯяд: <<Дар урупо ки мардум рӯз ба рӯз мураффаҳтар мешаванд! Ва фақат шумо ҳастед ки ба фалокат меафтед. Имом Маҳдӣ моли шумо бадбахтон аст ва урупо ҳаргиз ба ӯ ниёз пайдо намекунад!>>

Инҳо ҳам дар мемонанд ки чи бигӯянд ва ба фикр фуру мераванд то барои худ тавчиҳе биёбанд; Дар ҳоле ки посухи он дунёпарастон ин аст ки: Ҳамон урупо ки рӯъёи хурдбачагони дунё аст, ҳатто ба як чихилум аз осойиш ва хушбатӣ ва рафоҳе ки дар сояи ҳукумати Худо ба он даст меёбанд ҳам нарасидааст ва тамоми ончи дорад ба чӯйбори камоббе мемонад дар баробари Нил. Ба илова, чи касе ба онон ин ҳақ ва иҷозаро додааст ки онон аз ҳамин як чихилум баҳраманда бошанд, вале дар наздикии онон, дар Африқо ва Осиё, миллионҳо инсон дар таманнои як рӯз бидуни хун ва як шаб бидуни гуруснагӣ бошанд?!

Ҳазораи аҳриман

Оҳой! Дуӯохонҳои чумъаҳо ва субҳҳои шанбе то панҷшанбе!
Хуб гӯш кунед. Маҳдӣ намеояд! Ҳазор соли дигар ҳам бигзарад
намеояд. Чун вазъи замин ва аҳлаш дорад бадтар мешавад ва беҳтар
намешавад. Дуӯо бикунед! Барои зуҳури Маҳдӣ дуӯо бикунед,
аммо ӯ намеояд! Ақл мегӯяд ӯ намеояд. Яъне наметавонад биёяд
ки намеояд. Ба кучо биёяд? Ба миёни шумо?! Ба миёни мардуме ки
мунтазираш нестанд ва ба ӯ эҳсоси ниёз намекунанд?! Бо тақия бар
кадом нерӯи инсонӣ ва кадом сармоя ва силоҳ?! Агар ӯ оқил бошад
ки оқилтарин инсонии рӯи зами аср, муҳол аст ки ҷони худро ин
чунин ба хатар бияндозад ва Исломо бо кушта шудани ҳудудаш, ба
нобудӣ бикашонад. Ин аст ки дуӯохонҳои шумо мустақоб намешавад
ва наметавонад бишавад! Чунин дуӯоҳое ба тамасхури ӯ бештар
мемонад то ба дуӯо!

Масали шумо монанди зиндонбоне аст ки Маҳдиро зиндонӣ
кардааст, дар ҳоле ки ӯро мешиносад. Онҳо бо онки калиди зиндонро
дар даст дорад ва метавонад дари оҳани зиндонро бигушояд ва ӯро
озод кунад, рӯ ба қибла ва пуш ба ӯ нишаста аст ва фарёд мезанад:

اللهم صلّ على محمد و آل محمد و عبّـل فرجهـم! اللهم عبّـل لوليک الفرج!!

أین المهدی؟ أین المهدی؟ أین المهدی؟

گریه می کند و می گوید:

اللَّهُمَّ ارِنِي الطَّلْعَةَ الرَّشِيدَةَ وَ الْغُرَّةَ الْحَمِيدَةَ!

اللَّهُمَّ بَلِّغْ مَوْلَانَا الْإِمَامَ الْهَادِيَ الْمَهْدِيَّ...

العجل العجل يا مولای...!!

Оё Маҳдӣ ки пушти сари ин зиндонбон нишастааст ва ӯро дар ин
ҳол мушоҳида мекунад, бо худ намегӯяд ки қатъан ӯ ҷиддӣ ва содиқ
нест, балки дар ҳоли истехзоъ ва лувдагӣ аст?! Ё зиндониёне ки ӯро
дар ин ҳол мебинанд, бо ҳашм ва нафрат ба ӯ намегӯянд: <<Ту ба
ростӣ нофаҳмӣ ё худро ба нофаҳмӣ задаи?! Маҳдӣ пушти сарти ту
нишастааст ва ту ӯро зиндонӣ кардаи ва калиди озодияш ҳам ба

Ҳазораи аҳриман

дасти туст! Он гоҳ нишастаи ва барои озодиаш дуъо мекуӣ?! Агар меҳостӣ озод шавад, пас барҳез ва озодаш кун ва агар намехоҳӣ озод шавад, пас ин сару садо барои чист?!>>

Эй саргармон ва дилшодон ба дуъоҳои хушку холи! Танҳо касоне дуъояшон дуъост ва Худованд низ бино бар ваъдааш дархости ононро мустачоб хоҳад намуд ки ёрони кофӣ ва молу силоҳи лозим чамъ кардаанд ва сарзаминеро барои Маҳдӣ омода намудаанд, онгҳо аз Худованд меҳоянд ки ҳарчи зудтар вали ва халифаашро ба онон ва ононро ба халифаи ҳудааш бирасонад ва бишносонад! Ин дуъост ки аз ҳар шамшери зиндае болотар аст; Чароки дар ҳейни ҷиҳод барои овардани Маҳдӣ аст ва ин дуъост ки чун номи муқаддас ва азими Худованд боло меравад ва дарҳои осмонро боз мекунад ва дар малакут ҷунбу ҷӯш ба роҳ меандозад!

Ҳеҷ омиле вучуд надорад ки вазъияти мардумро беҳтар кунад. Ҳамаи авомил, вазъи башарро бадтар мекунад. Монанди беморе ки ҳам маҷрӯҳ шудааст ва ҳам шатта меҳурад. Аз паҳлӯяш хун меояд ва аз ғӯшаш уфунат мерезад ва касе ҳам бо лағад ба рӯяш мекунад. Оё ӯ саранҷоме ҷуз марг дорад? Ҳар се омил даст ба даст ҳам додаанд то ӯро ба зудӣ аз пой дароваранд. Ин аст ки имдодга, ибтидо зорибро аз ӯ дур мекунад, сипас хунрезии ӯро банд меоварад ва сипас ба уфунати сараш расидагӣ мекунад, аммо мардуми асри мо бо авомили гуногун аз Худо фосила мегиранд ва ба оташ наздиктар мешаванд. Аз шиш ҷиҳат муҳосираанд ва зарба меҳуранд. Пас шигифто аз умедворон! Ба чи чиз дил хуш кардаанд ва ба чи чиз умед доранд? Тасаввурашон чист? Оё медонанд кадом аз кадом аст ё фақат бишкан мезананд ва меғӯянд дуруст мешавад!

Шояд ҳам хиёлбофони мардум, мантазири он ҳастанд ки аз осмон ояи азим нозил шавад ва гарданҳои ҳама хозеъ шавад ва дар ин ҳангом, Маҳдӣ аз миёни абрҳо ба сӯй замин нузул фармояд ва ҳамагонро бо як ҳаракати шамшер, мутиъ гардонад ва оқоён ва хонумҳое ки толиби осойиш будандро таъоруф кунад ки таманно мекунам аз лонатон берун биёяд ки заминро гулистон кардем; Тановул бифармойед!!!

Ҳазораи аҳриман

Охир ҳар оқиле инро мефаҳмад ки агар қарор бар анчоми ин корҳо буд, Худованд барои Паёмбараш ин корҳоро мекард! Ба илова агар қарор бошад барои Маҳдӣ чунин кунад, чаро зудтар накард? Оё инҳосӣе ки то пеш аз ин <<Зухур муҳаярул укул ва хиёлангез>> бо ҷанг ва факр ва беморӣ ва фалокат ва куфр ва ширк мурданд, наметавонанд дар барбари Худо бойистанд ва бигӯянд: Чи фарқе миёни мо ва наслҳои баъдии мо буд ки ононро мутаназим кардӣ ва моро дар фозилоб ғарқ намудӣ? Пас –Муъозаллоҳ– ҳақ надоранӣ моро ба Ҷаҳаннам ва ононро ба Биҳишт бибарӣ!! Чаро ки ба мо зулм кардаи!!

Оқилон ва барномарезон ва чораҷӯён! Шумо бигӯед: Чи монест метавонад таҳриби заминро замон ва инсонро мутаваккиф кунад то мунҷии онон битавонад худро ба онон бирасонад ва бишносонад? Оё чунин монест боздорандае вучуд дорад? Оё метавонад вучуд дошта бошад? Оё Худованд чунин боздорандаеро ба мусалмонон ато накарда ё нахоҳад кард? Чи чизе монест ғайбат ва фирори мардум аз Худо ва халифааш мешавад то мавонест бешумори зуҳури халифаашро аз пеши рӯй ӯ бардорад? Омилӣ бисёр мустаҳкам монанди кӯҳи баланди Эверест бояд садди инсонҳо шавад ва ононро аз дуртар шудан нигоҳ дорад ва онҳо бо неруи Илоҳӣ, сарҳоди сангин ва гарм ва гичи мардумро ба сӯй Маҳдӣ баргардонад. Инро аз худ бипурсед ва ҳуб ба офоқ ва атрофи замин бингаред. Аз шарқ то ғарб, саросари оламо бичавред ва бичӯяд. Оё мумкин аст Худованд ин боздорандаро ки танҳо омили таваккуфи ин ғайбати марғбор ва оғози он зуҳури ҳаётбахш аст қарор надода бошад?!

Қадам оқил аст ки дарнаёбад Маҳдӣ уммат, бидуни ҳузури касе ки мардумро нигоҳ дорад ва ба сӯй падарашон бозгардонад, наметавонад бар мардум ҳукумат кунад. Аслан то мардуме гирд наёянд, Маҳдӣ алайҳи салом барои чи касе суҳан бигӯяд ва ононро омодаи набард ба аҳриман гардонад? Бидуни вучуди ин омил, мардум ҳаргиз ба хона боз намегарданд ва ҳаргиз Маҳдиро намебинанд.

Бинобарин, агар касе имрӯз чора аст ва дар фикри ислоҳ, ба дунболи ин боздоранда ва бозгардонанда бошад; Чароки агар то сад соли пеш, кӯр сӯи умеди буд ки мардум, худ мутаназим шаванд ва

Ҳазораи аҳриман

бозгарданд ва ин имкон ба чиҳати харобии камтари ақлоҳ ва одамҳо барояшон вучуд дошт, имрӯз дигар умеде нест ки касе ё касоне асосан битавонанд мутанаббаҳ шаванд ё имкони бозгашти худ ба худӣ барояшон бошад; Чароки таҳриби инсонҳо тақрибан такмил шудааст! Аз сӯйе ҳам ин раванд, ба марги Ислом меанҷомад, лизо дар ин миён як ҳаракати бунёдин лозим аст то муъодилаи сукутро бар ҳам занад ва ин гирдоби оламгирро мутавакқиф кунад ва иддау уддаеро аз миёни он берун бикашад ва барои ҳимоят аз Маҳдӣ, ёфтани ӯ ва ёрии ӯ тартиб кунад.

Акнун мунсифона мебинем ки чи миқдор ниёзманди касе ҳастем ки ба имдоди башари нимаҷон биёяд, шайтонро аз ӯ дур намояд ва захмҳояшро бибандад ва уфунати сарашро чора кунад то сари по бойиштад ва ба сӯй Маҳдӣ бозгардад.

Чиқадр ниёзманди бузургвори дилсӯзе ҳастем ки ду шонаи башари мутамаррудро бигирад ва он қадр такон диҳад ва пай дар пай номи Маҳдиро барояш бибарад то пеш аз онки шайтон сарашро бибурад, дӯст ва падар ва соҳибаш Маҳдиро ба ёд оварад ва пеш аз онки шайтон ўро бар қаронаи дараи дӯзах тела диҳад то сарозер шавад, дасташро бигирад ва ўро баргардонад ва роҳи хонаи падариро нишонаш диҳад.

Чи андоза мӯҳтоҷи олими содиқ ва ҳакиме ҳастем ки башариятро ба калиди зиндоне ки Маҳдӣ ба он дарафтодааст роҳнамоӣ кунад; Зиндоне ки ҳукуматҳои шайтони шарқ ва ғарб, муттафиқан онро бано кардаанд; Олиме ки ба онон бифаҳмонад бояд барои озодии Маҳдӣ ва дидори ӯ ҳар ончи аз ҷон ва мол ва обурӯ доранд харч кунанд; Балки ҳамаи доройиҳояшон дар баробари озодии Маҳдӣ ки шокалиди озодии ҷаҳон аз ҳукумати шайтон аст, ҳеҷ аст ва чизе кам.

Имрӯз то чи ҳад ниёзманди олими ворастае ҳастем ки дуёҳои пуч ва тавҳиномези моро маъно диҳад ва моро ба амал барои ҳимояти ҳамаҷониба аз Маҳдӣ ва дуё барои баракат ва натиҷаи ин ҳимоят раҳнамун шавад.

Чи миқдор ниёзманди касе ҳастем ки ин солро барои башар беҳтар кунад ва нагузорад аз соли қабл бадтар бошад ва суръати таҳриб

Ҳазораи аҳриман

ва бад шудани заминиёнро кунд кунад ва ба ин фочеъаи солҳо ва тасоъуди девона кунандаи рӯзҳои ғайбат поён диҳад.

Чикадр мӯхточи касе ҳастем ки ноумедии воқеъбинон аз имкони хуруҷи Маҳдиро ба умедӣ наздик ва дастфтанӣ ва шуданӣ бадал кунад.

Чикадр мӯхточи касе ҳастем ки мусалмононро аз хиёлбофӣ ва рӯёпардозӣ берун оварад то Маҳдии воқеъиро монанди Расули Худо саллаллоҳу алаҳӣи ва олиҳи ва саллам бубинанд ки худ ва ёронаш барои истикрори Исломи заминаҳоро омода карданд ва чиҳодӣ азим ва бевақфа намуданд ва Худованд низ ёрӣ ва таъйидашон фармуд.

Чикадр, чикадр, чикадр...

Чашмонамонро боз кунем. Акнун Худованди меҳрубон, чунин муъаллимеро ба назди мо оварда ва ӯ олими бузург ва беиддаё Мансури Ҳошими Хуросонӣ аст ки моро бо ҳикмат ва андарзи неку, ба сӯи Маҳдӣ даъват мекунад ва бо чистӣ ва чигунагии заминасозӣ барои зуҳураш ошно месозад, вале бо ҳамаи ниёзе ки ба ӯ дорем, бингарем ки бо ӯ чи мекунем?! Бо вучуди онки ҳақойиқи мактум ва ногуфтаҳои бузург дар бораи Маҳдӣ танҳо аз забони ӯ шуниба шудааст, иддаи хушк мағз ва бемоя безътино ба ончи мегӯяд, ба дунболи мадорики хуввият, мадориҷи илмӣ ва тасвиру биюгрофии ӯ ҳастанд ва алорағми руди хурӯшони донише ки аз қуллааш меҷӯшад ва ба сӯи мардум сарозер аст, ӯро барнаметобад ва бо вучуди онки ҷуз ташкили ҳукумати Худованд тавассути Маҳдӣ ба сӯи чизе даъват намекунад, танҳояш гузоштаанд ва дар бироҳаи хеш равон ҳастанд ва меҳоянд соли ҳабисаи дигаре оғоз кунанд ки анҷомаш, оғози некбати даҳчандони солҳои раванда ва оянда аст!

Оре эй азиз! Мочаро ин аст; То ман ва ту чунин бошем ва чи кунем...

Бо наҳзати

«Бозгашт ба Исломи»

ошно шавед.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Литая маҷалла
боло

Сайтҳои фејбука
пойгоҳ

Сайтҳои телеграм
пойгоҳ